



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4574/2019
21.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босилковића, Зоране Делибашић, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Цветковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство правде и државне управе - Основни суд у Врању, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1385/13 од 09.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 21.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1385/13 од 09.05.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1385/13 од 09.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Бујановцу П 4022/12 од 27.06.2013. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена Република Србија-Министарство правде и државне управе-Основни суд у Врању, као правни следбеник Општинског суда у Бујановцу, да исплати тужиоцу на име дуга износ од 1.050,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.01.2005. године до исплате, све у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, наложено је туженом да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 47.800,00 динара, у року од осам дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1385/13 од 09.05.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Врању, Судске јединице у Бујановцу П 4022/12 од 27.06.2013. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавеже тужена Република Србија-Министарство правде и државне управе-Основни суд у Врању, као правни следбеник Општинског суда у Бујановцу, да му исплати на име дуга износ од 1.050,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.01.2005. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда и у делу

одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужилац да исплати туженој на име трошкова првостепеног парничног поступка износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженој на име трошкова другостепеног парничног поступка износ од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП).

Према одредбама члана 404. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитираних законских одредби, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, јер у конкретном случају нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса, нити правна питања у интересу равноправности грађана. Није потребно ново тумачење права, нити уједначавање судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева, за који спор је другостепени суд правилно оценио да се ради о потраживању по правном основу накнаде штете и сходно томе правилно применио рок застарелости потраживања накнаде штете из члана 376. став 1. Закона о облигационим односима. Ревизијом тужиоца се ни не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда (донете у поступку о спору мале вредности) није дозвољена ревизија. У тој врсти спора дозвољеност ревизије не цени се према одредбама члана 403. став 2. тачке 2. и 3. Закона о парничном поступку.

У конкретном случају, побијаном пресудом донетом у другом степену правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, јер висина спорног новчаног потраживања износи 1.050,00 динара, који износ је очигледно испод законом прописаног цензуса од 3.000 евра (у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије) на дан подношења тужбе, из којих разлога је тужиочева ревизија морала бити одбачена.

Из тог разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић